

सम्पादकीय

संघीयता माथि उठेको प्रश्न

संघीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्र स्थापनापछि अधिकारको विकेन्द्रीकरण र सिंहदरबारको अधिकार गाउँसम्म पुर्‍याउने उद्देश्यसहित स्थापित प्रदेश सरकारहरू फेरि एकपटक राजनीतिक अस्थिरताको गम्भीर चक्रबन्धमा फसेका छन् । कोशी प्रदेश स्थापना भएको नौ वर्षसमेत पूरा नहुँदै दशौँ सरकार गठनको कसरत सुरु हुनुले संघीयताको न्यायवहारीक अभ्यासमा गम्भीर प्रश्न उब्जाएको छ । यसले यहाँ सरकारको वास्तविक आयुभन्दा दलीय सत्ता समीकरणको आयु अत्यन्त छोटो र अस्थिर बन्दै गएको स्पष्ट देखाउँछ ।

नौ वर्षको अवधिभै दशौँ सरकार बन्ने क्रममा हुनुले प्रदेशमा राजनीतिक स्थिरता र नीतिगत निरन्तरताको उपहास उडाएको छ । संविधानले प्रदेश सरकार गठन र सञ्चालनको पूर्ण अधिकार प्रदेशसभालाई दिए तापनि ग्यवहारमा निर्णयको केन्द्र अर्धे पनि काठमाडौँ नै बनेको छ । मुख्यमन्त्रीदेखि मन्त्रीहरूको चयनसम्मका विषयमा प्रदेशका सांसदहरू स्वविवेक प्रयोग गर्न असक्षम भई केन्द्रका शीर्ष नेताहरूको चाहना र समीकरणको कार्यान्वयनकर्तामा मात्र सीमित भएका छन् । जनताको ढेलोमा पुग्नुपर्ने विकास, सुशासन र समृद्धिका एजेन्डा पूर्ण रूपमा छाड्नमा परेका छन् भने प्रदेश सरकारहरू केवल सत्ता सामोदारी र भागवन्डाको प्रयोगशाला मात्र बनिरहेका छन् ।

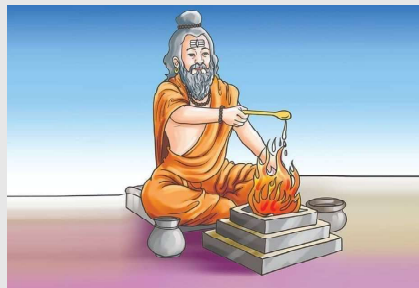
कांग्रेस, एमाले वा अन्य जुनसुकै दल सत्तामा पुगे पनि प्रदेशको नेतृत्व र स्वरूप काठमाडौँको कोठाबाट तय हुने परिपटीले संघीयताको मूल मर्म र आत्माथि नै गम्भीर प्रश्न उठाइरहेको छ ।

कोशी प्रदेशमा देखिएको यो राजनीतिक विकृति केवल एउटा प्रदेशको मात्र समस्या होइन, यो समग्र संघीय शासन प्रणालीकै कार्यक्षमतामाथिको परीक्षण हो । यदि समस्याले दलका शीर्ष नेतृत्व र प्रदेशका जनप्रतिनिधिहरूले यो प्रवृत्ति सुधारन गर्न भने संघीयताप्रति जनसाधारणको विस्थापन भन्नु गहिरो निश्चित छ ।

यो सत्ता सामोदारी र केन्द्रिकरणले संघियतामाथि नै प्रश्न उठाएको छ । तसर्थ, केन्द्रले प्रदेशको आन्तरिक स्वायत्ततामा हस्तक्षेप गर्नुपर्छ, प्रदेशसभालाई नै निर्णयको केन्द्र बनाउनुपर्छ र राजनीतिक दाउपेचभन्दा माथि उठेर जनअपेक्षाअनुरूप सुशासन तथा विकासको दिशामा दृढ संकल्पका साथ आघि बढ्नुपर्ने उद्देश्यको आवश्यकता देखिएको छ ।

धर्म र संस्कार

धर्मलाई कसरी बुझ्ने ?

हरेक व्यक्ति धर्मको परिभाषा फरक ढंगले गर्छन् । विद्वान्हरू विभिन्न ग्रन्थको हवाला दिई धर्मको परिभाषा बताउँछन् जसमा पर्याप्त विरोधाभास पाइन्छ । यहाँ तिनलाई गलत भन्नु खोजिएको होइन, मनोमानी ढंगको भन्नु खोजिएको पनि होइन । धर्म के हो ? भनेर बताउन खोजिएको पनि होइन तर धर्म के हो भन्ने विषयमाथि विज्ञासा रभिएको भने पक्कै पनि हो । जे, कृष्णमूर्ति भन्दथे-ज्ञानका लागि स्वादपूर्ण छलफल गर, बहस होइन, प्रबचन पनि होइन । छलफलले प्रश्नहरूको जवाफ खोज्छ भने बहसले नयाँ प्रश्न जन्माउँछ । प्रबचनचाहिँ एकतर्फी विचार हो ।

सम्प्रदाय धर्म हो त ?

धेरै मानिसहरू हिन्दु, बौद्ध, जैन, शिख, यहूदी, ईसाई एवं इस्लामलाई धर्म मान्छन् । यी सबैसँग आआफ्नै धर्मग्रन्थ पनि छन् । धर्मग्रन्थमा सन्धि धर्मको कुरा छ त ? पददाखेरी थाहा पाइन्छ कि तिनमा छन् इतिहास, नैतिकता, र जनीति, युद्ध तथा ईश्वर एवं व्यक्ति विशेषको गुणगान । के यिनलाई किताबी धर्म भने हुन्छ ? भनिन्छ पनि यी सबै किताबी कुरा हुन् । विरालाको धर्मको किताबमा लेखिएको थियो रे, जुन दिन आकाशबाट मुसाको बर्षा हुन्छ त्यस दिन पृथ्वीमा स्वर्गको साम्राज्य स्थापित हुन्छ । विरालाको सपनामा मुसो देखिन्छ अर्थ हुन्छ, आज दिन राम्रो हुन्छ, सिंहको धर्मको किताबलाई सबैजना महान् मानियोस । जंगलको कानुन त धेरैलाई थाहा नै छ ।

धार्मिक व्यवस्थाहरू धर्म हुन् त ?

धर्म र व्यवस्था फरक हुन्छ । यो कुरा सायद कसैले मात्र पत्तो पाउँछन् । भनिन्छ कि व्यवस्था राजनीतिक एवं समाजको हिस्सा हो न कि धर्मको । सोचौ कानुनको धर्मसँग के सम्बन्ध ? यम र नियम यसकारण धार्मिक व्यक्तिका लागि विहित हुन्छन् कि जुन स्वयंलाई साधनाको कसीमा घोट्ने अर्थ बढेको, मोक्ष एवं ईश्वरप्राप्तिको मार्गबाट नमार्दिकबोस । तसर्थ यम र नियम राजनीतिक एवं सामाजिक व्यवस्थाको हिस्सा हुन सक्दैन । सामाजिक सञ्जालबाट ।

सरवेपल्लिराधकृष्ण
sarvepalli1959@gmail.com

नेपाल पनि वैश्विक भूगोलको एउटा अभिन्न अंग भएकोले विश्व वातावरणसँग जोडिएको मुद्दा र सवालमा नेपालको भूमिकाले पनि वातावरण संरक्षणमा महत्वपूर्ण भूमिका निर्वाह गर्न सक्छ । अहिले सम्पूर्ण विश्वका मानव जातिले पृथ्वीलाई ठूलो हानि पुर्‍याइ रहेका छन्, जुन कारणले पृथ्वी भित्रै भित्रै रिसाई रहेको छिन् र पृथ्वीको रिस र कोपबाट अनेकौँ किसिमका नयाँ नयाँ प्रकोपहरू उत्पन्न हुन थालिसकेको छ ।

जलवायु परिवर्तनका बहुआयामिक प्रकोपको असरले संसारै भरिका मानिसहरूलाई सताउन थालिसकेको छ, जसलाई क्लाइमेट चेन्जको समस्याको रूपमा बुझ्न थालिएको छ । अहिले क्लाइमेट चेन्ज अर्थात् जलवायु परिवर्तन विश्वभरि नै विशेष चिन्ता र चर्चाको विषय बनेको छ र यो एउटा बहसको मुद्दा पनि बन्न थालेको छ ।

जलवायु परिवर्तनलाई हामीले साविकको हावापानी भन्नु र मौसम सबैलाई परिवर्तन गर्ने प्राकृतिक शक्तिको रूपमा बुझ्नु पर्दछ । जलवायु परिवर्तन एउटा यस्तो प्रकोप हो जुन मानिसहरू स्वार्थी भइरहने पृथ्वीको सतहमा परे पृथ्वीकै रिसाहा व्यवहारबाट अनेकौँ प्रकोपहरू उत्पन्न भएर मानव जाति लगायत सम्पूर्ण जीवनचक्रलाई ठूलो संकटको सामना गर्नु परिरहेको छ ।

जलवायु परिवर्तनका कारणले सामुद्रिक आर्षी, चक्रवात टोनाडो, अति वर्षा, अति सुख्खा वा खडेरी, हिउँ पर्नपर्ने पहाडहरू कालो बनेबन्ने, हिमतालहरू फुट्ने, नदीहरूमा अत्यधिक बाढी आउने जस्ता प्राकृतिक संकट र अनिष्टकारी घटनाहरू हावा आँखा आगाडि नै घट्ने गर्दछन् । विश्व परिवेशमा जलवायु परिवर्तनको संकट प्रत्यक्ष रूपमा देखा पर्ने थालिसकेको छ ।

नेपालको हिमाली क्षेत्रमा २०७१ सालतिर उड्हुड नाम गरेको सामुद्रिक आर्षीले अन्तर्पूर्ण क्षेत्रमा ठूलो विपत्ति निम्त्याएको थियो, वारा र पर्सा जिल्लामा टोनाडो चक्रवातबाट उठेको हावाबहालीले ठूलो क्षति पुर्‍याएको थियो । नेपालमा परेको वर्षाको अतिरिक्त फेरिले नेपालका ठूला साना गरी जम्मा ६ हजार जति नदीहरूमा जम्मा भएको पानी भारततिर बाढी बगेर जाँदा भारतको बिहार, उत्तर प्रदेश, उत्तराखण्ड लगायतका राज्यहरूमा ठूलो धनजनको अपूरणीय क्षति पुर्‍याउने गरेको घटना अहिले हामीलाई सामान्य जस्तो लाग्न थालेको छ । तर यस्तो संकट निरन्तर

वातावरणीय संकट र यसबाट उब्जिने सवालहरू

ऊर्जा संकटको अवस्थाबाट सबैभन्दा बढी प्रभावित युरोप र एसियाका मुलुकहरू छन् ।

बाढी, पहिरो, सुख्खा, डहलो, अतिकाल जस्ता विश्वव्यापी जलवायु परिवर्तनका आक्रमणहरू नेपालमा पनि प्रारम्भ भइसकेको छ र यसको असरबाट जोगिन नेपाल सरकारले पूर्ण रूपमा प्रयत्न गर्नु र पूर्व सतर्कता अपनाउनु आवश्यक छ ।

रुपमा आइरहँदा मानव सभ्यताको विनाश पनि हुन सक्छ र यो संसार नै संकटमा पर्न सक्छ भन्ने कुरामा हामीले चासो राख्नु जरुरी छ । विश्वका वातावरणीय अवस्थालाई निर्वाह रहेका जलवायु वैज्ञानिकहरूले जलवायु परिवर्तनका सम्बन्धमा अहिलेसम्म धेरै कुराहरू पत्ता लगाइसकेका छन् ।

अहिले हाम्रो यो धर्ती उन्नाइसौँ शताब्दीको बर्षहरूभन्दा एक्काइसौँ शताब्दीमा औसत रूपमा एक डिग्री सेल्सियसभन्दा बढी तापित थालिसकेको छ । धर्ती तापिता हिमालमा रहेको हिउँ पग्लिने र सेता देखिने हिमाल कालो पहाड मात्र देखिने र हिमतालहरू निरन्तर फुट्दै जाने खतराहरू बढ्दै गइरहेको छ । वातावरण वैज्ञानिकहरूले वर्तमान शताब्दीको अन्त्य हुँदासम्म यस पृथ्वीको तापक्रम १ डिग्री सेल्सियस वाट बढेर ४ डिग्रीभन्दा बढी हुन सक्ने सम्भावनाहरूलाई औल्याउन थालेको छ । यस्तो विकराल अवस्थामा नेपालको प्राकृतिक भूबनोट र भू धरातलीय अवस्थामा ठूलो संकट निम्तिन सक्छ । हिमालमा हिउँ रहेन भने, हिम तालहरू विस्फोट भयो भने, सुकेर गए भने हिमाल पहाड र तराई क्षेत्र बन्जर मरुभूमिको रूपमा परिणत हुन सक्छ । त्यस्ता कुराहरूमा हामीले विचार पुर्‍याउनु जरुरी छ ।

धर्तीको तापक्रम निरन्तर बढ्दै गयो भने धर्ती तापितै जाने र धर्ती सुग्न रहेका पानीको मुहानहरू सुक्ने जाने तथा भू गर्भमा रहेको जलभण्डार सुक्ने खतरा बढ्दै जान्छ । पृथ्वीको तापक्रममा भइरहेको परिवर्तनले पानीमा भन्दा जमिन र जमिनमा भन्दा हिउँले छोपेर रहेको धुवीय एवं हिमाली प्रदेशहरूलाई अझ जोखिममा पार्न सक्ने सम्भावना रहेको देखिन्छ । त्यति मात्र होइन हालका वर्षहरूमा समुद्रका सतहहरूमा पनि लगातार परिवर्तनहरू आउन थालेको छ । समुद्र तापितै जानाले सतहका सतहहरूमा पानीको सतह अत्यधिक रूपमा बढ्न थालेको र सामुद्रिक टापूहरू तथा समुद्र तटमा रहेका बस्तीहरू तथा भूभागहरू जलमग्न हुने सम्भावनाहरू बढ्न थालेको छ । समुद्र भएका देशहरू भित्रका ठूला भूभागहरू

समुद्रमा चिलीन हुन सक्छन् । बाङ्गलादेशको ढाका, माल्दिव्स, जापान लगायतका मुलुकहरूको अस्तित्व नै गुम्ने र ठूलो भूभाग समुद्रमग्न पर्ने सक्ने खतरा विचमान रहेको छ । त्यति मात्र होइन पृथ्वीको वायुमण्डलमा कार्बन डाइअक्साइड र अन्य केही हलरि गृह वायुको मात्रा अप्रत्यासित रूपले बढ्न सक्छ ।

पृथ्वीको वायुमण्डलमा कार्बन डाइअक्साइडको सन्तुलन हरियो वनस्थितले कायम गर्न मद्दत पुर्‍याउँदछ । जीवजन्तु तथा मानिसहरूले सास फेर्ने अक्सिजन लिएर कार्बन डाइअक्साइड बाहिर फ्याँकन्छन् । यही लेनदेनको आधारमा धर्तीको वातावरणीय सन्तुलन कायम हुनुपर्ने हो । तर मानिसले आगो बाल्ने कामदेखि लिएर उद्योग धन्दा, यातायात, दुबानी, विकास निर्माण, विनाशिताका लागि कोइला, पेट्रोल, डिजेल, ग्यास लगायतका इन्धनहरूको बढी मात्रामा प्रयोग गरेर कार्बनको बढी उत्सर्जन गर्न थालेको देखिन्छ । त्यस कारणले जलवायु परिवर्तन भन्नु भन्नु उग रूप लिँदै गएको देखिन्छ ।

अझै पनि मानिसहरूले आफ्नो आवश्यकता र व्यवहारलाई नियन्त्रण गर्न सकेन भने धर्तीका समस्त प्राणीहरू विनाश भएर जाने निश्चित छ । आजको विश्वमा विकासको बाटोमा तीव्ररूपमा आगाडि बढिरहेको भारत र चीनले कोइला परिचर्या गर्ने अवस्था छैन । विश्व उर्ध्वीकरण इतिहासमा कार्बन उत्सर्जनमा अहिले सबैभन्दा बढी संयुक्त राज्य अमेरिकाले ३६ दशमलव ५, पछिमेकी युरोपले २६ दशमलव ९, चीनले २७ प्रतिशत उत्सर्जन गरी अग्रपंक्तिमा रहेका छन् । २०१६ को तथ्यांक अनुसार एकजना नेपालीले प्रतिवर्ष ७ दशमलव २९, मेट्रिक टन कार्बन डाइअक्साइड उत्सर्जन गर्दछ, भने अमेरिकामा १५ दशमलव ४२ मेट्रिक टन उत्सर्जन हुन्छ । उत्सर्जनको तराजुमा एकजना अमेरिकी वरावर ५३ जना नेपाली हुन आउँछ । त्यसलाई कार्बन फुटप्रिन्ट भनिन्छ त्यस अर्थमा चीनको ७ दशमलव ३८ भारतको १ दशमलव ९९ मेट्रिक टन जापानको ९ दशमलव ७० मेट्रिक टन र जर्मनीको ९

दशमलव ४ मेट्रिक टन कार्बन उत्सर्जन भइरहेको देखिएको छ । अहिले हाम्रो वायुमण्डलमा प्रतिवर्ष थपिने कार्बनको मात्रा ५ अब २० करोड मेट्रिक टन भन्दा बढी पुगिसकेको छ । जसमा चीनले १४ दशमलव ९ प्रतिशत अमेरिकाले ५ दशमलव ७ प्रतिशत, भारतले ३ दशमलव ४ प्रतिशत युरोपले ३ दशमलव ३ प्रतिशत कार्बनको उत्सर्जन गरेको छ । अमेरिका, क्यानाडा र जापानले कार्बन उत्सर्जनको ५० प्रतिशत भन्दा बढी कार्बन उत्सर्जन गरिरहेको छ र जलवायु परिवर्तनको दायित्व पनि सोही अनुरूप उनीहरूले बेहोर्नुपर्ने अपेक्षा गर्न सकिन्छ । सन् १९९१ मा बेलायतको ग्ल्यासगो सहमा ३ औँ वातावरणीय सम्मेलन सम्पन्न भएको थियो, जसमा संसारका २०० मुलुकका २५ हजार व्यक्तिले सहभागिता जनाएका थिए । कार्यक्रमका आयोजक राष्ट्रका बेलायती प्रधानमन्त्री बोरीस जोन्सनले चीनलाई जोगाउनु यो अन्तिम अवसर हो भनेर चेतावनी पनि दिएका थिए ।

संयुक्त राष्ट्र संघका सचिवालय जनरलले विश्वलाई सचेत बनाउँदै हामी आफ्नो चिहान आफै खस्दैछौँ भनेर चिन्ता व्यक्त गरेका थिए । सम्मेलनमा सहभाग बढी देशहरूले २०३० सम्म मिथेन उत्सर्जन ३० प्रतिशतले घटाउने प्रतिवद्धता पनि जनाएका थिए । वन फडाङलाई पूर्णरूपमा अन्त्य गर्ने घोषणा पनि गरेका थिए तर उक्त घोषणाहरू कार्यान्वयन गर्न कुनै पनि देश पूर्णरूपमा लागेको देखिएको छैन ।

विश्व ऊर्जा संकटमयको अवस्थामा गुञ्जिरहेको छ । ऊर्जा संकट निकै चुनौतीपूर्ण र बाध्यतात्मक पनि हुँदैछ । इरान अमेरिका युद्ध र रूस युक्रैन युद्धले ऊर्जा संकटको अवस्थालाई अझ चिन्ताजनक अवस्थामा पुर्‍याइरहेको छ । ऊर्जा संकटको अवस्थाबाट सबैभन्दा बढी प्रभावित युरोप र एसियाका मुलुकहरू छन् । बाढी, पहिरो, सुख्खा, डहलो, अतिकाल जस्ता विश्वव्यापी जलवायु परिवर्तनका आक्रमणहरू नेपालमा पनि प्रारम्भ भइसकेको छ र यसको असरबाट जोगिन नेपाल सरकारले पूर्ण रूपमा प्रयत्न गर्नु र पूर्व सतर्कता अपनाउनु आवश्यक छ ।

पीडितलाई राहत सामग्री वितरण

ताप्लेजुङ । ताप्लेजुङको सिदिङ्वा गाउँपालिका-१ कालिखोलाका पहिरो पीडितलाई गाउँपालिकाले राहत सामग्री वितरण गरेको छ । सिदिङ्वा गाउँपालिकाले पहिरो पीडित परिवारलाई खाद्यान्न, भाँडावर्तनसहितका सामग्री वितरण गरेको छ । कालिखोला निवासे टोलका पहिरो पीडित जीवनाथ बानियाँको परिवारलाई चामल, दाल, नुन, साबुनलगायतका खाद्यान्न सामग्री वितरण गरिएको छ । प्रेसर कुकर, कराई, थाल, केटलीजस्ता भाँडावर्तनका सामग्री वितरण गरिएको छ । त्यस्तै ओढ्ने श्रोछाउँदाउने कम्बल र म्याट्रेस तथा बिपालसमेत पीडित बानियाँको परिवारलाई वितरण गरिएको छ ।

कालिखोलाका वडा सदस्य टङ्गप्रसाद चापागाईँका अनुसार जीवनाथको घर पहिरोले बगाउँदा खाद्यान्न, भाँडावर्तन, लताकपडा लगायत घरभित्र भएको सबै सामान नष्ट भएको थियो । घरसहित सम्पूर्ण सामग्री पहिरोले बगाएकाले घरभित्रबाटै गाउँपालिकाले खाद्यान्न, भाँडावर्तनसहितका सामग्री उपलब्ध गराएको वडा सदस्य चापागाईँले जानकारी दिए । अर्को पहिरो पीडित मेहरमान बानियाँको परिवारलाई भने पाल र म्याट्रेस मात्र वितरण गरिएको छ । पहिरोले मकै लगायतका खाद्यान्न बाली र नगदेबाली अलैंचीमा पनि क्षति गरेको छ ।

मन्दिरको अध्यक्षमा कोइराला

भोरङ । एक सय वर्षको इतिहास बोकेको विराटनगर-९ स्थित श्री राम जानकी मन्दिर व्यवस्थापन समितिको अध्यक्षमा वरिष्ठ अधिवक्ता रमेश कोइराला निर्वाचित भएका छन् । अन्नय राठी उपाध्यक्ष, श्री प्रकाश तोतला महासचिव, हेमन्त मारु सचिव र केदार साह डा कोषाध्यक्षमा निर्वाचित भएका छन् । रमेश खड्गीय, नरेश राठी, मनोज ताप्राङ्ग, आनन्द राठी, प्रदिपकुमार अग्रवाल, रामलाल ताप्राङ्ग, सुनिलकुमार लोडा, अभिराज माहेश्वरी, खजयकुमार सोमानी र बालकिशन धुत कार्यसमितिीको सदस्यमा निर्वाचित भएका छन् ।

१५ सदस्यीय कार्यसमितिमा १ जना कोइराला, १ जना अग्रवाल बाहेक १३ जना माराडी समुदाय भित्रको माहेश्वरी समाजबाट निर्वाचित भएका छन् ।

बुटवल धागो कारखाना

पुनः सञ्चालनको तयारी

दमक/ २०६४ सालदेखि बन्द रहेको सरकारी स्वामित्वको बुटवल धागो कारखाना पुनः सञ्चालन गर्ने तयारी सरकारले थालेको छ । कारखानाको वास्तविक अवस्था अध्ययन गरी सञ्चालनको नयाँ ढाँचा तयार पार्ने अर्थ मन्त्रालयका सिए कृष्णकुमार भट्टराईको नेतृत्वमा पाँच सदस्यीय समिति गठन गरिएको छ ।

२०६९ सालमा करिब ३८ करोड रूपैयाँको लगानीमा स्थापना भएको बुटवल धागो कारखानाले प्राथमिक चरणमा उत्पादनको करिब ८० प्रतिशत धागो भारतीय बजारमा निर्यात गर्दै आएको थियो । तर व्यवस्थापन कमजोरी, आर्थिक संकट र पटक-पटकको श्रमिक आन्दोलनका कारण उद्योग बारम्बार बन्द-खुल्ने क्रम चलेको थियो । अन्ततः २०६४ सालदेखि उत्पादन पूर्ण रूपमा ठप्प भएको हो ।

हाल बुटवल-१० रामनगरस्थित १४४ रोपनी क्षेत्रफलमा फैलिएको कारखाना खण्डहरजस्तै बनेको छ । छवटा ठूला भवन गरी अवस्थामा छन् भने करोडौँ रूपैयाँ मूल्यका मेशिन तथा उपकरण थिया लागे प्रयोग गर्न नमिल्ने अवस्थामा पुगेका छन् । २०६६ सालमा ४०२ कर्मचारीलाई करिब ४८ करोड रूपैयाँ 'पे-अफ' गरी विदाइ गरिएपछि अहिले तीन जना कर्मचारीले मात्र कारखानाको रबेखण्ड गरिरहेका छन् ।

दैनिक १० मेट्रिक टन धागो उत्पादन क्षमता रहेको कारखाना हड्ताल र आर्थिक समस्याका कारण क्षणमा बुबेको थियो । २०६० सालमा सरकार र वित्तीय संस्थाले करिब १ अब ४० करोड रूपैयाँ साँवा-व्याज मिनाहा गरिदिए पनि उद्योग पुनः सञ्चालन हुन सकेन । हाल कारखानाको ६० करोड रूपैयाँ अधिभत्त पंजी, ४५ करोड रूपैयाँ जारी पंजी र ३७ करोड ३ लाख रूपैयाँ चुक्ता पंजी रहेको छ ।

स्थानीय व्यवसायीहरूका अनुसार अहिलेको जीर्ण संरचना र पुराना उपकरणका आधारमा सरकारले सञ्चालन रूपमा कारखाना सञ्चालन गर्न चुनौतीपूर्ण छ । उनीहरूले भौतिक संरचना र उपकरणको मूल्यांकन गरी निजी क्षेत्रलाई लिजमा दिने वा अन्य औद्योगिक प्रयोजनमा उपयोग गर्ने विकल्प बढी व्यवहारिक हुने सुझाव दिएका छन् । सरकारको अध्ययन समितिले दिने प्रतिवेदनपछि कारखानाको भविष्यवस्था निर्णय हुने अपेक्षा गरिएको छ ।

अनाथ बालबालिकालाई शैक्षिक सामग्री वितरण

दमक/ दमक-९ स्थित अनाथ बाल-वृद्धाश्रममा आश्रित बालबालिकालाई शैक्षिक सामग्री वितरण गरिएको छ। नेपाली कांग्रेस दमक वडा नम्बर १ वडा समितिले सामाजिक उत्तरदायित्व अन्तर्गत बालबालिकालाई छाता, भुल तथा शैक्षिक सामग्री वितरण गरेको छ। कार्यक्रममा नेपाली कांग्रेस कोशी प्रदेश समितिले सदस्य चन्द्रा खड्का भट्टराई, भापा उपसभापति शेरबहादुर भट्टराई, क्षेत्रीय समर्पित बुद्धीराज भण्डारी, दमक नगर कार्यवाहक समर्पित प्रेम भट्टराई लगायतका नेताहरूले आश्रमका अध्यक्ष मधुरा चिमरिया पौडेललाई छाता र भुल हस्तान्तरण गरेका थिए।

कार्यक्रमको औपचार्यमिति प्रकाश पाई नेपाली कांग्रेस दमक-५ का समर्पित चैतन्य बरालले सामाजिक सेवाभाषित समुदायसंगको सम्बन्धलाई अहम सुदृढ बनाउने उद्देश्यले आश्रममा आवश्यक सामग्री वितरण गरिएको बताए। उनले यस्ता मानवीय कार्यले समाजमा सहयोग र सहकार्यको भावना अभिवृद्धि हुने

विश्वास व्यक्त गर्दै आगामी दिनमा पनि यस्ता कार्यक्रमलाई निरन्तरता दिने बताए।

कार्यक्रममा दमक-५ का कांग्रेस नेता चन्द्रबहादुर काकीकी कान्छी छोरी अर्जु काकीकी जन्मदिनको अवसर पारेर आश्रममा आश्रित बालबालिकाको अध्ययनमा सहयोग पुर्याउ भन्ने कापी र डटपेन समेत वितरण गरिएको वडा सचिव धर्म दुम्गनाले जानकारी दिए।

सामग्री ग्रहण गर्दै आश्रमका अध्यक्ष मधुरा चिमरिया पौडेलले आश्रममा आश्रित बालबालिकाको दैनिक आवश्यकतामा यस्ता सहयोगले ठूलो राहत पुग्ने बताइन्। आश्रमलाई सम्झेर सहयोग गर्ने नेपाली कांग्रेस दमक-५ वडा समिति तथा सहयोगी सबैपति आभार व्यक्त गर्दै यस्ता सामाजिक कार्यले अन्य सन्ध-सन्ध र व्यक्तिलाई समेत प्रेरणा मिल्ने उनको भनाइ छ। कार्यक्रममा स्थानीय कांग्रेस नेता-कार्यकर्ता, समाजसेवी तथा आश्रमका बालबालिकाहरूको सहभागिता रहेको थियो।

स्वास्थ्य र खानपान

हामी जस्तो खान्छौं, त्यस्तै हुन्छौं

दमक/ खाना नै शरीरको सम्पूर्ण उर्जा र प्राणको स्रोत हुन्। भनिन्छ, हामी जस्तो खान्छौं त्यस्तै हुन्छौं। खराब खानपानले रोगी हुन्छ। सही खानपानले निरोगी एवं तन्दुरुस्त। यो सामान्य ज्ञान सबैमा छ। शरीर एवं स्वास्थ्यका लागि खाना अनिवार्य छ। तर, कस्तो खाना ? कति खाना ? यो प्रश्न पनि साथसाथै जोडिएर आउँछ। त्यसैगरी खानापानको तालिका पनि उचित हुन जरुरी छ।

१. खाना खान नखोजी

हाम्रो भान्सामा पाने परम्परागत खानपान नै सम्पूर्ण पोषणको स्रोत हुन्। पितापुर्खाले जस्तो खानेकुरा खाए आमा, त्यही खानालाई निरन्तरता दिनुपर्छ। आर्यात खानेकुरामा जोड दिने भन्दा पनि आफ्नो निर्यात खानपानलाई प्रार्थमिकता दिनु जरुरी छ। जस्तो, दाल, भात, तरकारी, अचार आदि। यसमा दुध, दही, मोही, बेलाबल मछामासु पनि सामेल गरौं।

२. फुसको शैली अपनाउने

हाम्रो आफ्नै परम्परागत खानपान शैली छ। जस्तो कि, पर्सेटी मारेर बस्ने, हातले खाने। अहिले डेरैले यस्तो शैली छाड्दै गएका छन्। जबकी हाम्रो परम्परागत खानपान शैलीले पाचन प्रणाली चुरस्ता राख्न समेत मद्दत गर्छ।

३. गमन लगाएर खाँउने

अहिले धेरैजसोले मोवाइल चलाउँदै खाना खान्छन्, टेलिभिजन हेर्दै खाना खान्छन्। वा खाना खाइरहँदा अन्यत्र ध्यान दिइरहेका हुन्छन्। त्यही कारण खाफुले खाएको खाना कस्तो थियो, कति खाइयो भन्ने पनि हेक्का हुन छाडेको छ। यस्तो खानपान शैली सही होइन। खाना खाइरहँदा सम्पूर्ण ध्यान खानामा केन्द्रित गर्नुपर्छ। हरेक गाँसमा स्वाद लिएर खानुपर्छ। अर्थात् खानाबाट पनि भरपूर आनन्द लिनु जरुरी छ।

४. समय तालिका अपनाउने

हामीमध्ये धेरैजसोले मन लागेको बखत वा मुड चलेपछि मात्र खाना खाने गर्छन्। कामको चक्करमा कतिपयले खाना खाने फुसद निकाल्नेन्। कतिबेला खाने भन्ने कुराको कुनै निश्चित टुंगो हुँदैन। यसले हाम्रो स्वास्थ्यमा असर गर्छ। खाना खानका लागि एक निश्चित समय तालिका तय गर्न जरुरी छ। विहान, दिउँसो, साँझ एउटै समयमा खाना खाने गर्नुपर्छ।

५. थोरे थोरे तर पटक-पटक : कतिपय अवस्थामा वाध्यता वा हाम्रो प्रवृत्ति यस्तो छ कि, एकै पटक भरपेट खाना खाने। यसले पाचन प्रणालीमा नराम्रो असर गर्छ। त्यसैले थोरे थोरे तर पटक पटक खानु उपयुक्त हुन्छ।

लघुकथा

पाहुना कोठा

खगराज बराल

“ए, छोरी आई !”

आमाको स्वर सुन्नासाथ बाबा अंगनतिर निस्किए। गेट खुल्यो। निजनाले भोला भुईँमा राख्दै मुस्कुराई।

आमाले अँगालो हालिन्।

“ज्वाइँ खोइ ?”

“पाटीको कागस लागि विदेश जानुभएको छ।”

“अनि त एक्लै आयौ ?”

“हो। यसपालि एक महिना जति बस्छु भनेर सासू-

ससुरासँग सल्लाह गरेर आएको।”

आमाको अनुहार उज्यालियो।

“राभो गरिस्। घर त तिमी गएदेखि सुनसानै छ।”

चिया पिएपछि निजना आफ्नो पुरानो कोठातिर लागिन्।

ढोका खोलेर पस्नेवित्तिकै उनी रोकिइन्। भित्तामा

ढाँकेका धानका बोर, पुराना बाक्स, भाँडाकुडा र

कुनैमा थिँकेको सिलाई मेसिनले कोठा भरिएको

थियो। उनले वरिपरि अँखा डुलाइन्।

“आमा... मेरो सामानहरू...”

आमा ढोकाभै उभिरहन्।

उत्तर दिन नसक्दा बाबाले सहज स्वरमा भने, “तिम्रो

विहेपछि यो कोठा भण्डार बनाउँ। तिम्रा केही सामान

राखेका छौं, केही काम लाग्नेहरू आफन्तलाई दिएका

थिएँ।”

निजनाले भित्ताको एउटा कुनैमा हात फिजाइन्। त्यहीँ

उनको उचाइ नापेर बनाइएका पोन्सलका रेखा अर्कै

मेटिएका रहेनछन्। ओठमा मुस्कान आयो, तर अँखामा

चमक रहेन।

“अनि म कहाँ बस्ने ?”

“पाहुना कोठा त्यसै छ।” आमाले विस्तारै भनिन्।

निजनाले भोला उठाइन्। पाहुना कोठामा पुगेर

ओछ्यापनछेउ राखिन्। भ्यान्डबाट आफ्नो पुरानो

“कोठाको ढोका देखिन्थ्यो।

आमा पानीको गिलास लिएर भित्र आइन्।

“मन दुखायो कि ?”

निजनाले हल्का मुस्कुराउँदै गिलास समातिन्।

“दुखाएकी होइन, आमा... एउटा कुरा बल्ल माइँ थाहा

पार्छु।”

“के ?”

“छोरीको बालपान माइँतमै रहँदो रहेछ, छोरीचाहिँ

विहेसँगै पाहुना भइप्यौँ रहिछे।”

आमाको हातमा रहेको गिलास हल्का काँचो।

ढोकाबाहिर उभिएका बाबाले भण्डार कोठातिर एक नजर

लागाए, फेरि चुपचाप फर्किए।

“माइँती घरको आफ्नो कोठा भण्डार कोठामा रूपान्तरण

भएपछि बस्न पनि अब छुट्टै कोठा चाहिने रहेछ।”

ढोकाबाहिर उभिएका बाबाले केही भन्न खोजे, तर

शब्दहरू ओठमै रोकिए।

पहिरोको जोखिम, २६ परिवार विस्थापितको अवस्थामा

बोटाङ / बोटाङको केपलासगढी गाउँपालिका-५ सलेखबरको सिङ्गे गाउँ पहिरोको जोखिममा परेको छ। स्थानीय वालवालिकाको पहिरोले चिउरीडाँडा, बरबोटे, हल्कुडाँडा र डाँडागाउँका २६ घरपरिवार जोखिममा परेका हुन्।

स्थानीय तथा पूर्ववडाध्यक्ष खगेन्द्र राईका अनुसार वर्सेन जमिन भाँसिँदै जाँदा अजम्मी आमा समूहको भवनसहित २६ घरपरिवार पहिरोको जोखिममा परेका छन्। पहिरोका कारण स्थानीय मनकुमार परियार र खड्ग परियार बिस्थापित भइसकेका छन्। वर्षायाममा जमिन विस्तारै भाँसिँदै जाँदा पहिरोले आसपासका क्षेत्रसमेत तान्दै लगेको र जोखिम दिनहुँ बढ्दै गएको राईले बताए। उनका अनुसार जसवहादुर दजी र देवबहादुर राई पनि जोखिममा छन्।

चिउरीखर्कका नवराज राई, रामकाजी राई, नरेश राई, पुर्णबहादुर राई, ईश्वर राई, कृष्णकुमार राई, जुडबहादुर राई, शम्भु राई, उमेश राई र मनकुमारी राईलगायतका घर पहिरोबाट प्रभावित भएका छन्।

त्यस्तै हल्कुडाँडाका परीधन राई, रघुबहादुर राई, श्रीप्रसाद राई र सहराणी राई तथा बरबोटेका पदमकुमार राई, हरिचन्द्र राई, ढाकमशेर राई, चतुरभक्त राई, गणेशभक्त राई र खगेन्द्र राईका घरसमेत प्रभावित भएका छन्। जिल्लाको हर्लुङ-जाल्पा-सलेखबर-वाल्मिला सडकमा समेत पहिरोले क्षति पुऱ्याएको थुपुडाँडा माथ्यामक विद्यालयका प्रधानाध्यापक पशु राईले बताए।

पुस्तक-शामार

सुवर्ण शमशेर

निष्ठाको राजनीतिक यात्रा - अध्याय ४

क्रान्तिको पूर्वाभ्यास

कृष्ण धारवाही

क्रमागतः भातकाप्रसाद कोइराला नेपाली कांग्रेसको सभापति घोषित भएपछि उहाँले कार्यसमिति को सूची पेश गर्नुभयो। कार्यसमितिको महासचिव पदमा महेन्द्रबिक्रम शाह र सदस्यहरूमा विश्वेन्द्रप्रसाद कोइराला, बालचन्द्र शर्मा, रामेश्वरप्रसाद सिंह, सुवर्णशमशेर राणा, महावीरशमशेर, सुप्रसाद उपाध्याय, सीवी सिंह तथा कृष्णबहादुर प्रधान अर्थात् म आफै पनि सम्मिलित गरिएको थिए। पार्टीको नयाँ कार्यक्रम र कार्यविभाजन कार्यसमितिको बैठकले आवश्यकता अनुसार पछि गर्ने र त्यसको जानकारी कार्यकर्ताहरूलाई दिइजाने समझदारी पनि सम्मेलनमा कायम भएको थियो।

चैतको आखिरी साता भएकोले कलकत्ताको गमी निकै उखरमाउलो बानसकेको थियो। त्यसैले बस्ने खाने व्यवस्था राम्रो हुँदाहँदै पनि साथीहरू धमाधम फर्कन थाले। कार्यसमितिको बैठक बसेर कामको बाँडफाँड नभएसम्म मैले कलकत्ता छोड्ने कुरा आएँ, त्यसकारण पनि मैले अरु केही दिन कलकत्ताको गमी खान्नुपर्ने। हुन त त्यसो कुरा ठाउँ ठाउँ थियो र। तैपनि रहँदा-बस्दा त्यसोको गमी पश्चिमको थियो र त्यहाँको गमी गमीजस्तो लान छाडिसकेको थियो।

काठमाडौँबाट सम्मेलनमा भाग लिएर आएका साथीहरूमा सुबहबहादुर भारद्वाज, रामलाल तामाकार, देवीलाल श्रेष्ठ, बटुक शर्मा, गुलबदन आदिलाई तुरुन्तै काठमाडौँ फर्काउनु जोखिमपूर्ण थियो। अतः उनीहरू केही दिन अरु कलकत्ता बसेर फर्किए। जिल्ला-जिल्लाबाट आएका साथीहरू चाहिँ सम्मेलनको लगत्तै फर्किसकेका थिए। (सिंह, २०५२ : पृष्ठ ११-१२)

ठीक यही अवधि थियो सुवर्ण शमशेरको पनि। उनले पनि काँस्ले पदका निम्ति आफूलाई दावेदार बनाउनु परे। पथभ्यास पनि परिवर्तन ठूलो हो भन्ने कुरामा दुवै नेताहरू भिन्नैदेखि प्रतिबद्ध थिए। बी.पी. र सुवर्णको यही संसारसयताकै कारण पार्टी एक भएको पनि थियो र यस्तो सोचले तीव्र गति पनि समाजको थियो।

विभाजित भार छोएको शक्ति एउटै पार्टी भित्र संगठित भइसकेपछि नेता तथा कार्यकर्ताहरूमाथी जोस र उमडग्रा आएको थियो। नेपालका अत्यन्त राजनीतिक श्री केदारमान व्यथितलाई भारत सरकारले विना कुनै कारण नजरबन्द गरेकोमा अत्यन्त नै रोष प्रकट गर्दछ। यसरी पास बाक्ला प्रस्तावहरूमा अत्यन्त उल्लासका साथ सबभौ भाएका कार्यकर्ताहरू क्रान्तिको लागि तुरुन्तै अग्रसर हुन थालेका थिए। नेपाल देशको एकीकरणपछि नेपाली जनताले पहिलोपटक यस प्रकारको राजनीतिक जोसो सन्तुष्टिका थिए। राजसभताका विरुद्ध जनताले बमरी शिर उठाएर लड्नु पर्छ भन्ने कुरा १९५९ साल काण्डबाट थाहा पाई आएका भए तापनि यस्तो संगठन भने पाएका थिएनन्। नाम चलेका र भर पर्दा नेताहरूको आड आएर पछि युवाहरू नजोसिने कुरै थिएन।

माथि धेरै चर्चा भइसकेको छ- संगठित नेपाली कांग्रेस पार्टी, स्पष्ट रूपमा दुई धारे वृष्टिकोणलाई एक ठाउँ मिलाएको हो। जाह्य रूपमा यो मिलाए पनि भित्री रूपमा यसको दुवै धार संकीर्ण थिए। जाह्य संसारलाई देखाउनुका लागि प्रजातान्त्रिक मूल्य र मान्यताका आधारमा शास्त्रिपूर्ण तरिकाबाट आन्दोलन गर्ने थियो, जुन यस अघि समेत दुई पटक सत्याग्रहद्वारा प्रस्तुत भइसकेको थियो। महात्मा गान्धीको सत्याग्रहले संसारभरि चर्चा पाइरहेका बेला नेपाली आन्दोलनहरूले पनि त्यही बाटोलाई अवलम्बन गर्नु लोकोपयताका लागि महत्वपूर्ण थियो। तर अर्कोतिर के पनि स्पष्ट थियो भने १०४ वर्षे देशको निरंकुश जहाजिगी राणा शासन जो आफ्नै बंगमारासमेत थियो, त्यसले प्रजातान्त्रिक आकाश सुन्ना, बुझना र सहनै सक्ने छाडेला भन्ने कल्पना गर्नु आफैमा हास्यास्पदसमेत थियो। अहिलेको जस्तो प्रजातन्त्रको याँत व्यापक लोकोपयता पनि त थिएन।

प्रजातन्त्रकी जननी मानिएको बेलाइती हुकुमतले भारतमा गरेको निरंकुश शासनले नै प्रजातन्त्रको उपहास गरिरहेको थियो। आफ्नो देशभित्र प्रजातन्त्रको जाँत नै रेट लागए पनि उर्पनिवेशहरू माथि अघिका युरोपेली राष्ट्रहरूले तानाशाही अवस्था गरिरहेका थिए। भारतमाथिको अंग्रेजी सत्ताको पक्षधर रहेको राणा सरकार नाउ जुलुसको डरले हल्ला भन्ने सोच्न हास्यास्पद हुन्छ भन्ने दुइ मत थियो सुवर्ण र महावीर शमशेरहरूको। त्यसैले पनि उनीहरूले नेपाल प्रजातन्त्र कांग्रेस खोल्दै सशस्त्र विद्रोहको नीति लिएका थिए। बी.पी. संग पार्टी एकता सम्बन्धी गोप्य वार्ता हुँदा क्रान्तिको भित्री स्वाग्र चर्चा सशस्त्र नै हुने भन्ने समझदारी थियो। पृष्ठ ८२ क्रमशः अर्को हप्ता :क्रमशः

डाक्टरका कुरा

बालबालिकालाई दुर्यवहार हुनबाट कसरी जोगाउने ?

जनस्वास्थ्यविद् डा. अरुणा उप्रेतीले बालबालिकालाई यौन दुर्यवहारबाट जोगाउने अभिभावकहरूले विशेष सतर्कता अपनाउनुपर्ने बताएकी छिन्। उनले बालबालिकाको सुरक्षाका लागि उनीहरूसँग समयमै र खुला रूपमा कुराकानी गर्नुपर्ने सुझाव दिएकी छिन्।

हरेक अभिभावकले आफ्ना छोराछोरीसँग राम्रो र नराम्रो स्पर्श अर्थात् गुड टच र ब्याड टचका बारेमा उमेरअनुसार सरल भाषामा खुला छलफल गर्नुपर्ने डा. उप्रेतीको भनाइ छ। यसले बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

यदि कसैले नराम्रो तरिकाले छेपेमा, डर देखाएमा वा यो कुरा कसैलाई नभन्नु भनेर दबाव दिएमा तुरुन्तै बुबा, आमा, शिक्षक र अन्य बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

यदि कसैले नराम्रो तरिकाले छेपेमा, डर देखाएमा वा यो कुरा कसैलाई नभन्नु भनेर दबाव दिएमा तुरुन्तै बुबा, आमा, शिक्षक र अन्य बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

यदि कसैले नराम्रो तरिकाले छेपेमा, डर देखाएमा वा यो कुरा कसैलाई नभन्नु भनेर दबाव दिएमा तुरुन्तै बुबा, आमा, शिक्षक र अन्य बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

यदि कसैले नराम्रो तरिकाले छेपेमा, डर देखाएमा वा यो कुरा कसैलाई नभन्नु भनेर दबाव दिएमा तुरुन्तै बुबा, आमा, शिक्षक र अन्य बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

यदि कसैले नराम्रो तरिकाले छेपेमा, डर देखाएमा वा यो कुरा कसैलाई नभन्नु भनेर दबाव दिएमा तुरुन्तै बुबा, आमा, शिक्षक र अन्य बालबालिकालाई आधुनिक सञ्चार माध्यम र जोखिमपूर्ण अवस्था पहिचान गर्न मद्दत गर्नेछ। बालबालिकालाई शरीरका निजी अंगहरू कसैले पनि बिना उचित कारण छुन नहुने कुरा स्पष्ट रूपमा बुझाउनुपर्ने उनले सल्लाह दिएकी छिन्।

डा. अरुणा उप्रेती

वेवास्ता कर्नु नहुने उनको सल्लाह छ। उनले घरमा बालबालिकालाई निरक्षर भएर आफ्ना अनुभव र भावना व्यक्त गर्न सक्ने सुरक्षित वातावरण निर्माण गर्न र हरेक दिन केही समय उनीहरूसँग संवाद गर्न अभिभावकलाई आग्रह गरेकी छिन्। यदि बच्चाको व्यवहारमा अचानक परिवर्तन आएमा, अत्यधिक डराउन थालेमा, उदास देखिन थालेमा वा कुनै व्यक्तिसँग जान अस्वीकार गरेमा तुरुन्तै त्यसको कारण बुझ्नै पर्ने सुझाव गर्नुपर्छ। अभिभावकको माया, आपसी विश्वास, सही सूचना र समयमै प्राप्त हुने सहयोगले मात्र बालबालिकालाई यौन दुर्यवहारबाट सुरक्षित राख्न महत्वपूर्ण भूमिका खेल्ने डा. उप्रेतीको भनाइ छ।

आज मिति
२०८३ साल
साउन १२ गते
मंगलबार
28 July, 2026
तिथि: चतुर्थी

ज्योती लक्ष्मी प्र. दमाल
उपसभापति, नेपाली कांग्रेस, अन्नपूर्ण क्षेत्रीय समिति

मेधा	यु छु से लो सा लि लैं ले लो अ	कव्वर	हि हु हे हो डा डि डु डे डो	तुला	रा री रु रे रो ता ती तु ते	मकर	भो जा जी खि खू खे खो मा जी
	सामाजिक कार्यबाट सम्मान र प्रतिष्ठा प्राप्त हुनेछ।		पारिवारिक वातावरण मेलमिलापपूर्ण रहनेछ।		मध्यमा केही उत्तरदायकता आए पनि अन्त्यतिर आत्मनिरीक्षण बढ्नेछ।		बौद्धिक र सिर्जनात्मक क्षमताको कदर हुनेछ।
कृष	इ उ ए ओ वा वि वू वे वो	सिंह	मा मि मु मे मो डा टि टु टे	वृषिक	तो ना नि ङ ने नो डा धि धु	कुम्भ	नै ने गो सा सी सैं से सो द
	आर्थिक पक्ष सुदृढ रहने, व्यापारमा लाभदायक परिणामहरू देखिनेछन्।		अध्ययनमा कमजोरी देखिन सक्छ, सावधानी अपनाउनु उचित हुनेछ।		पारिवारिक जीवन र प्रेम सम्बन्ध सन्तुलित रहनेछ।		व्यापार विशेषतः कृषि तथा पशुजन्य क्षेत्रमा लाभ मिलेछ।
मिथुन	का कि कू ख छ के को हा	कन्या	टो पी पौ पें पा ठ पे पो	धनु	य यो भा भी भ धा धा ढ भे	मीन	दि दु ध भ ञ ज डे दो वा ची
	दाजुभाई तथा जीवनसाथीको सहयोग प्राप्त हुनेछ।		कार्य सम्पादनमा सहजता, व्यापार तथा आर्थिक क्षेत्रमा सुख।		दिन केही चुनौतीपूर्ण देखिन्छन्। आफन्तजनबाट सहयोग।		नोकरीपेशामा सफलता मिले सम्भावना छ। सन्तान पक्षबाट सुख।

